

2^e zondag van Pasen, Xaveriuskerk, Pater Ward Biemans SJ

Hnd., 4, 32-35, Ps. 118, 1 Joh. 5, 1-6, Joh., 20, 19-31

Broeders en zusters, wat is er hier in het Evangelie eigenlijk aan de hand? De leerlingen zitten bij elkaar met de deur dicht, uit vrees voor de Joden. De hogepriesters en Schriftgeleerden hadden er immers voor gezorgd, dat Jezus werd overgeleverd aan Pilatus en gekruisigd. De leerlingen waren waarschijnlijk bang, dat hen hetzelfde zou kunnen overkomen.

Dan plotseling komt de verrezen Heer Jezus in hun midden. En Hij kondigt hen vrede aan en zendt hen de heilige Geest. Dit zijn gebeurtenissen, die zo totaal hun leven veranderen, dat het moeilijk voor te stellen is. Zo ook voor Tomas. Hij wil met eigen ogen aanschouwen, dat Jezus is opgestaan uit de doden. En Jezus laat hem inderdaad zijn wonden zien. Tomas bekeert zich en gelooft. Zijn uitroep: 'Mijn Heer en mijn God' is een heel kernachtige geloofsbelijdenis. Hij drukt er ook mee uit, dat de Romeinse keizer niet zijn Heer is. De keizer in die tijd, Domitianus, liet zich met Heer en God aanspreken.

Toch is het voor ons niet het belangrijkste dat Tomas ging geloven, doordat hij Jezus zag. Belangrijker is wat Jezus daarna tegen hem zegt: 'zalig zij die niet zien, en toch geloven.' Dat heeft meer met ons te maken, die Hem niet zien. Jezus openbaart zich in tekenen, zoals in de tekenen van Brood en Wijn, waarin hij werkelijk aanwezig is. Het is aan ons Hem te geloven op zijn woord. Daarbij helpt het de woorden die Hij spreekt met aandacht in onszelf te laten doorwerken. Jezus kondigt ons vrede aan en zendt de heilige Geest over de leerlingen.

In de eerste brief van Johannes horen we dat het de Geest is die getuigt, dat Christus de waarheid is. De waarheid is dus een persoon, niemand minder dan Jezus zelf. Wanneer we Hem zien als de leidraad in ons leven, als degene die ons de Weg wijst, ja, die zelf de Weg is, dan wordt ons leven plots een stuk overzichtelijker. Dan is Hij het doel. We kunnen in Hem vertrouwen en we hoeven ons niet door duizend en één dingen te laten afleiden.

Dat vertrouwen in Jezus stond centraal in het leven van de heilige zuster Faustina Kowalska. In februari 1931 ontving zij in haar kloostercel een visioen van Christus, die haar vroeg dit visioen als een icoon te laten schilderen. De schildering verbeeldt twee stralen, een rode en een witte, komend uit Christus' hart, verwijzend naar de Eucharistie en het Doopsel. Paus Johannes Paulus II heeft bij de heiligverklaring van zuster Faustina deze zondag, de tweede zondag van Pasen, aan de Goddelijke Barmhartigheid willen toewijden.

Hij heeft voor iedereen de verrezen Christus aangewezen als bron van vertrouwen en hoop, door de geestelijke boodschap te aanvaarden die de Heer aan zuster Faustina had gegeven. Die boodschap kan worden samengevat door de aanroeping: 'Jezus, ik vertrouw op U!'.

Dat vertrouwen kenmerkte de eerste christenen na Pinksteren. In die tijd ging het christelijk leven er schijnbaar heel ideaal aan toe. Iedereen had alles gemeenschappelijk, zo lezen we in de Handelingen van de Apostelen. Dat ideaal is nu misschien niet voor iedereen bereikbaar. Toch zijn er wel voorbeelden van groepen, die dit nog steeds nastreven. In het gezin zal niemand zich voortdurend afvragen, van wie toch alle spullen in huis zijn, want ze worden door iedereen gebruikt. Ouders dragen bij aan de kosten van het onderwijs van de kinderen. Kinderen worden geacht eerbied te hebben voor de noden van hun ouders, ook als die op hoge leeftijd zijn. En bij religieuze ordes zoals de mijne, de Jezuïetenorde, is het zo dat je je salaris inlevert en daar een vergoeding voor terugkrijgt, die voor iedereen gelijk is.

Het heeft iets van een ideale wereld, die van de eerste christenen. En dat klopt ook wel in die zin, dat noodlijdenden konden rekenen op hulp. Maar laten we niet vergeten dat zij ook te maken hadden met grote uitdagingen. Mensen die zeiden dat ze in Christus geloofden en niet in de godheid van de keizer, liepen het gevaar te worden vervolgd. De eerste christenen trokken onder barre omstandigheden door de wereld om te getuigen van de verrijzenis. Ze waren zo vol van wat ze gezien hadden, dat ze het aan iedereen wilden doorvertellen. Dat is het paasvuur, dat de eerste leerlingen kenmerkte. Het vuur, dat hier vorige week tijdens de Paaswake is ontstoken en waaraan de Paaskaars is aangestoken, dat herinnert ons aan de terugkeer van het licht in de opgestane Heer. Laten wij bidden, dat we dit geloof zo kunnen vasthouden en beleven, dat hetzelfde vuur van de eerste christenen ook in ons blijft branden. Amen.